

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЕВРОПЕЙСКИ СЪД ПО ПРАВАТА НА ЧОВЕКА

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ПЪРВО ОТДЕЛЕНИЕ

ДЕЛО РУМЕН ТОДОРОВ С/У БЪЛГАРИЯ

(Жалба № 50411/99)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

20 октомври 2005

ВЛЯЗЛО В СИЛА

20/01/2006

Настоящото решение ще стане окончателно при условията на чл. 44, ал. 2 от конвенцията. Същото може да претърпи редакционни поправки.

По делото Румен Тодоров с/у България,

Европейският съд по правата на човека (Първо отделение),
засадащо в състав:

г-н К. Л. РОЗАКИС [C.L. ROZAKIS], *председател*,

г-жа С. БОТУШАРОВА [S. BOTOUSCHAROVA],

г-н А. КОВЛЕР [A. KOVLER],

г-жа Е. ЩАЙНЕР [E. STEINER],

г-н К. ХАДЖИЕВ [K. HALIYEV],

г-н Д. ШПИЛМАН [D. SPIELMANN],

г-н С. Е. ЙЕБЕНС [S.E. JEBENS], *съдии*,

и г-н С. НИЛСЕН [S. NIELSEN], *секретар на отделението*,

В разпоредително заседание, проведено на 29 септември 2005 г.,

Постанови настоящото решение, прието на същата дата :

ПРОИЗВОДСТВО

1. Делото е образувано по жалба (№ 50411/99) срещу Република България, подадена на 20 април 1999 г. до Европейския съд по правата на човека („Съдът“) на основание член 34 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи („конвенцията“) от българския гражданин г-н Румен Гичев Тодоров („жалбоподателят“).

2. Жалбоподателят се представлява от г-жа Е. Недева, адвокат в Пловдив. Българското правителство („правителството“) се представлява от неговия съагент – г-жа М. Коцева, от Министерството на правосъдието.

3. На 4 ноември 2003 г. Първо отделение на Съда решава да съобщи жалбата на правителството. Като се позовава на разпоредбите на член 29 § 3, той решава едновременно да бъдат разгледани допустимостта и основателността на жалбата.

ФАКТИТЕ**I. ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ПО СЛУЧАЯ**

4. Жалбоподателят е роден през 1976 и живее в Пловдив.

5. На 19 септември 1997 г. жалбоподателят е бил арестуван и спрямо него е била взета мярката за неотклонение „задържане под стража“ по обвинения в кражба на два телевизионни приемника, извършена в съучастие и при условията на рецидив. По силата на член

195 от Наказателния кодекс това престъпление се наказва с лишаване от свобода от една до десет години.

6. Следствието приключило и на 29 декември 1997 г. прокурорът е разпоредил да бъдат предадени на съд жалбоподателят и предполагаемият негов съучастник. Независимо от това, с определение от 9 януари 1998 г. съдията-докладчик от РС Пловдив, отговарящ за преписката, е решил да върне последната на следствието поради процесуални нарушения, допуснати в тази фаза.

7. На 5 февруари 1998 г. жалбоподателят е бил предаден на съд с нов обвинителен акт.

8. На 26 ноември 1998 г. жалбоподателят подал молба за промяна на мярката за неотклонение. Същата е била разгледана на 30 ноември 1998 г. от РС Пловдив в разпоредително заседание и в отсъствието на жалбоподателя. Съдът не е уважил молбата, констатирайки, че жалбоподателят е бил обвинен в извършването на тежко умишлено престъпление, за което вземането на мярката за неотклонение „задържане под стража“ е било задължително, и отбелязвайки също така съществуващата опасност от извършване на друго престъпление или препятстване на правосъдието, предвид събраните доказателства по преписката и предишните осъдителни присъди на заинтересованото лице за кражба.

9. На 3 декември 1998 г. жалбоподателят оспорил пред въззивната инстанция определението на съда. С определение от 22 декември 1998 г., постановено в разпоредително заседание, ОС Пловдив е отхвърлил жалбата, констатирайки, че жалбоподателят е бил три пъти осъждан в миналото и че поради тази причина съществува риск той да се укрие, да попречи на разкриването на обективната истина или да извърши престъпление. Жалбоподателят е бил уведомен за това решение едва през април 1999 г.

10. С присъда от 24 март 1999 г. жалбоподателят и неговият съучастник са били признати за виновни и осъдени съответно на пет години и на една година лишаване от свобода. Те оспорили присъдата.

11. С решение от 8 юли 1999 г. окръжният съд е отменил първата присъда и върнал делото във фазата на предварителното следствие поради допуснати процесуални нарушения, с които са били накърнени правата на защитата. С отделно определение съдът е потвърдил взетата мярка за неотклонение „задържане под стража“.

12. Жалбоподателят подал молба за промяна на мярката за неотклонение, която е била разгледана от РС Пловдив в открито заседание на 9 август 1999 г. Съдът не е уважил жалбата, считайки, че не са налице нови обстоятелства, които да послужат като основание за промяна на мярката за неотклонение „задържане под стража“.

13. Една нова молба за промяна на мярката за неотклонение, подадена на 15 септември 1999 г., е била отхвърлена от районния съд

на 27 октомври 1999 г. В отговор на аргументацията на жалбоподателя, извлечена от член 5, § 3 на Европейската конвенция за правата на човека, съдът е счел, че продължителността на задържането не показва незначителност на тази разпоредба, доколкото не са били превишени максималните срокове, предвидени във вътрешното право.

14. Една друга молба за промяна на мярката за неотклонение, с дата 29 септември 1999 г., е била отхвърлена с определение от 7 октомври 1999 г. В нея също съдът е счел, че са спазени сроковете, предвидени във вътрешното право, и че не е налице промяна в обстоятелствата, която да послужи като основание за промяна на взетата спрямо жалбоподателя мярка за неотклонение.

15. Следствието приключило и жалбоподателят е бил предаден на съд на 1 ноември 1999 г. В първото заседание, проведено на 3 февруари 2000 г., делото отново е било върнато на прокуратурата поради допуснати процесуални нарушения.

16. След подадена от жалбоподателя нова молба за промяна на мярката за неотклонение, съдът е счел, че задържането му вече надхвърля „разумния срок”, изискван по член 5, § 3 от конвенцията, и е разпоредил освобождаването му на 15 март 2000 г.

17. Жалбоподателят отново е бил предаден на съд на 29 декември 2000 г. С присъда от 2 декември 2003 г. ОС Пловдив е признало двамата обвиняеми за виновни. Жалбоподателят е бил осъден на пет години лишаване от свобода. Двата обвиняеми подали касационна жалба, чийто резултат не е бил известен към момента на постъпване на последна информация от страните.

II. ПРИЛОЖИМО ВЪТРЕШНО ПРАВО И СЪДЕБНА ПРАКТИКА

A. Мярката за неотклонение „задържане под стража”

18. Член 152 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК), в редакцията си към момента на деянията, останала в сила до 1 януари 2000 г., е предвиждал за лицата, обвинени в извършване на тежко умишлено престъпление, т.е. което се санкционира с наказание лишаване от свобода за срок, по-голям от пет години, задържането под стража да става автоматично, освен в случай на отпадане на всяко съмнение за риск от укриване, за възпрепятстване на разследването или на възможността за извършване на ново престъпление. Подсъдимият е бил този, който е трябвало да докаже, че е изключена подобна опасност в конкретния случай.

В. Съдебен контрол върху задържането под стража

19. Член 152а СРР, в редакцията си към момента на деянията, предвиждаше във фазата на предварителното следствие за всяко задържано лице възможността да сезира компетентния по съществото на делото съд със жалба срещу наложената му мярка задържане под стража. Жалбата се е разглеждала в открито заседание с призоваване на страните. В случай на „промяна в обстоятелствата” задържаният е разполагал с възможността да подаде нова жалба (член 152а, алинея 4 НПК).

20. В съдебната фаза на процеса съдът, пред който делото е било висящо, е бил компетентен да се произнесе относно мярката за неотклонение „задържане под стража”.

21. Съгласно преобладаващата съдебна практика към момента на деянията, при разглеждането на жалба срещу взета мярка за неотклонение задържане под стража съдилищата не са били длъжни да търсят наличието на достатъчно доказателства в подкрепа на обвинението, повдигнато срещу задържания, а да се ограничат с контрол върху законността на задържането (опред. №. 24 от 23.05.1995 г. по н.д. 268/95, I н.о. на ВС, Сб. 1995, стр. 149).

ПРАВНИ ИЗВОДИ

I. ПО ОТНОШЕНИЕ НА ТВЪРДЯНОТО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 5, § 3 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

22. Жалбоподателят се оплаква от прекомерната продължителност на предварителното му задържане, от гледна точка на член 5, § 3 от конвенцията, чийто текст гласи, както следва:

„Всяко лице, арестувано или лишено от свобода в съответствие с разпоредбите на т. 1 (с) на този член (...) има право на гледане на неговото дело в разумен срок или на освобождаване преди гледането на неговото дело в съда. Освобождаването може да бъде обусловено от даването на гаранции за явяване в съда.”

23. Той посочва, че към момента на деянията мярката за неотклонение „задържане под стража” се е прилагала автоматично за престъпления с определена тежест, без да е било необходимо съдът да привежда конкретни мотиви за да обоснове нуждата от нея. Наред с това, той поддържа тезата, че властите не са проявили дължимото усърдие, предвид обстоятелството, че той е бил задържан, и изтъква, че досието по делото неколкоратно е било връщано на следствието

поради допуснати процесуални нарушения, за които той не е бил отговорен.

24. Правителството не е представило своите бележки.

А. По допустимостта

25. Съдът констатира, че това оплакване не е явно необосновано по смисъла на член 35, § 3 от конвенцията. От друга страна, Съдът отбелязва, че същото не се натъква на никакъв друг мотив за недопустимост. Следователно то следва да се обяви за допустимо.

В. По съществото на делото

1. Относно периода, който следва да се вземе под внимание

26. Съдът отбелязва, че спрямо жалбоподателя е била взета мярката за неотклонение „задържане под стража” на 19 септември 1997 г. Той е бил пуснат на свобода две години и половина по-късно, на 21 март 2000 г. Независимо от това, с присъда от 24 март 1999 г. той е бил признат за виновен и е бил осъден на лишаване от свобода. Впоследствие – на 8 юли 1999 г., – тази присъда е била отменена от въззивната инстанция, която взела решение да върне делото във фазата на предварителното следствие.

27. Съдът припомня, че, съгласно постоянната му практика, осъдителната присъда по принцип съставлява завършекът на периода от време, който следва да се изследва от гледната точка на член 5, § 3. Считано от тази дата, независимо от квалификацията, дадена му във вътрешното право, задържането попада в приложното поле на член 5, § 1 а) от конвенцията, а не на член 5, § 1 с) (*Б. с/у Австрия*, решение от 28 март 1990 г., серия А № 175, стр. 14, абзац 36 [*В. с. Autriche, arrêt du 28 mars 1990, série A n° 175, p. 14, § 36*]; *И.А. с/у Франция*, решение от 23 септември 1998 г., *Сборник с решения 1998-VII*, стр. 2976, абзац 98 [*И.А. с. France, arrêt du 23 septembre 1998, Recueil des arrêts u décisions 1998 -VII, p. 2976, § 98*]).

28. Ето защо, в конкретния случай задържането на жалбоподателя в периода от 24 март 1999 г. до отмяната на осъдителната присъда на 8 юли 1999 г. попада в обхвата на член 5, § 1 а) и трябва да бъде приспаднато от относимата продължителност от гледна точка на член 5, § 3.

29. Ето защо, продължителността на задържането, която следва да се вземе предвид, е две години, два месеца и две седмици.

2. Относно разумността на тази продължителност

30. Трайното наличие на основателни причини да се заподозре в извършване на престъпление едно арестувано лице е условие *sine qua non* за законосъобразността на едно продължително задържане. Независимо от това, след изтичане на определен период от време, то престава да бъде достатъчно. В този случай Съдът трябва да установи дали останалите мотиви, от които се ръководят съдебните власти, продължават да служат за основание за лишаването от свобода. Когато същите се окажат „относими” и „достатъчни”, той се стреми да установи, в допълнение към това, дали националните власти са проявили „особено усърдие”, за да може производството да продължи (вж., *inter alia*, *Лабита с/у Италия* [ГО], № 26772/95, абзаци 152-153, ЕСПЧ 2000-IV [*Labita c. Italie* [GC], n° 26772/95, §§ 152-153, CEDH 2000-IV])).

31. Що се отнася до конкретния случай, Съдът отбелязва, че към момента на деянията, с член 152 от българския Наказателно-процесуален кодекс е била установена презумпцията, че предварителното задържане има основания да се прилага за престъпления с определена тежест, освен ако задържаното лице не успее да докаже – като се има предвид, че именно на него пада тежестта на доказване, – че е можело да се изключи всякаква опасност то да се укрие, да попречи на разследването или да извърши друго престъпление (вж. § 18 по-горе и *Илийков с/у България*, № 33977/96, абзаци 79-83, 26 юли 2001 г. [*Ilijkov c. Bulgarie*, n° 33977/96, §§ 79-83, 26 juillet 2001]).

32. Що се отнася до жалбоподателя, Съдът отбелязва, че по всичко изглежда, че първоначалното вземане на мярката за неотклонение „задържане под стража” се е основавало на въпросната презумпция. Независимо от това, в постановените решения по жалбите на жалбоподателя, съдът се е основавал също на опасността от извършване на ново престъпление, предвид съдебното минало на заинтересованото лице, което е било обект на няколко осъдителни присъди за кражба. Съдът счита, че при конкретните обстоятелства позоваването на въпросната опасност представлява един относим и достатъчен мотив, за да обоснове задържането на жалбоподателя.

33. Ето защо е уместно да се изследва дали националните власти са проявили „особено усърдие” при воденето на производството и дали са действали без неоснователно забавяне.

34. Съдът отбелязва в тази връзка, че делото за кражбата на два телевизионни приемника не е представлявало особена сложност. Той отбелязва, че през времето, през което жалбоподателят е бил задържан, делото е било трикратно връщано на следствието поради допуснати процесуални нарушения и празноти в досието по делото, които могат да бъдат вменени на следствените органи. Тези връщания безспорно са

допринесли за значително забавяне на производството и за удължаване на задържането на жалбоподателя.

35. На основата на тези факти, Съдът счита, че властите не са действали с нужната бързина поради обстоятелството, че жалбоподателят е продължавал да бъде задържан.

36. Следователно, продължителността на задържането в конкретния случай е в нарушение на член 5, § 3 от конвенцията.

II. ПО ОТНОШЕНИЕ НА ТВЪРДЯНОТО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 5, § 4 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

37. Жалбоподателят претендира, че е налице нарушение на член 5, § 4 от конвенцията, който гласи, както следва :

„Всяко арестувано или лишено от свобода лице има право да обжалва законността на неговото задържане в съда, който е задължен в кратък срок да се произнесе; в случай че задържането е неправомерно, съдът е длъжен да нареди незабавното освобождаване на задържаното лице.”

38. Той изобличава, в частност, недостатъчния обхват на контрола, упражняван от съдилищата, които не били контролирали наличието на достатъчно доказателства, нито обсъдили неговите аргументи относно законосъобразността на мярката за неотклонение „задържане под стража”. Той се оплаква също от невъзможността да се яви лично при разглеждането на някои от жалбите си, както и от прекомерно дългите срокове за разглеждане.

39. Правителството не е представило бележки.

A. По допустимостта

40. Съдът констатира, че това оплакване не е явно необосновано по смисъла на член 35, § 3 от конвенцията. От друга страна, Съдът отбелязва, че същото не се натъква на никакъв друг мотив за недопустимост. Следователно то следва да се обяви за допустимо.

B. По съществото на делото

41. Съдът припомня, че всяко арестувано или лишено от свобода лице има право да бъде изследван въпросът за спазването на необходимите процесуални и материални изисквания за „законността”, по смисъла на член 5, § 1, на неговото лишаване от свобода (*Броган и други с/у Великобритания*, решение от 29 ноември 1988 г., серия A № 145-B, стр. 34-35, абзац 65 [(*Brogan et autres c. Royaume-Uni*, arrêt du 29 novembre 1988, série A n° 145-B, pp. 34-35, § 65)]). Производството по член 5, § 4 не винаги трябва да се съпътства от гаранции, идентични с

тези в член 6, § 1, но трябва да приеме съдебен характер и да предостави на отделния индивид гаранции, съобразени с естеството на лишаването от свобода, от което той се оплаква. За да се определи спазването на тези гаранции, трябва да се отчете спецификата на обстоятелствата, при които протича гореспоменатото производство (*Влох с/у Полша*, № 27785/95, абзац 125, ЕСПЧ 2000-XI [*Wloch c. Pologne*, n° 27785/95, § 125, CEDH 2000-XI]).

42. Що се отнася до обхвата на осъществения контрол в конкретния случай, Съдът отбелязва, че жалбоподателят видимо не се е позовал в своите жалби на недостатъчните доказателства, събрани по делото, така че да предизвика отговор от страна на съда по този въпрос. Що се отнася до изложените в неговите жалби аргументи, Съдът констатира, че националният съд в основни линии е отговорил на тях и поради тази причина счита, че обхватът на упражнения съдебен контрол в конкретния случай отговаря на изискванията на член 5, § 4.

43. По отношение на възможността за явяване пред органа, който се произнася относно задържането, Съдът припомня, че възможността, с която разполага задържаният „да бъде изслушан лично или, при нужда, чрез определена форма на представителство” фигурира в определени случаи сред основните процесуални гаранции, присъщи на член 5, § 4 (решение *Санчес-Райс с/у Швейцария* от 21 октомври 1986 г., серия А № 107, стр. 19, абзац 51 [arrêt *Sanchez-Reisse c. Suisse* du 21 octobre 1986, série A n° 107, p. 19, § 51]). Съдът вече прецени, че за случаите на задържане по член 5, § 1 с) е необходимо провеждането на съдебно заседание (цитираното по-горе решение *Влох*, абзац 126).

44. В конкретния случай, нито жалбоподателят, нито неговият адвокат не са могли да се явят по време на разглеждането на жалбата, подадена на 26 ноември 1998 г. и на въззивната жалба, подадена на 3 декември 1998 г., въпреки направеното изрично искане в този смисъл. Съдът отбелязва в тази връзка, че, към момента на разглеждането на гореспоменатите жалби, задържането на жалбоподателя, което е продължавало вече четиринадесет месеца, все още не е било контролирано от независим магистрат, пред когото заинтересованото лице да може да се яви, като това се е дължало на несъвършенствата на системата на задържане, която е била в сила по това време в България и която е позволявала мярката за неотклонение „задържане под стража” да бъде взета от прокурор – орган, който не притежава изискуемите качества по член 5, § 3 от конвенцията (вж. *Асенов и други с/у България*, решение от 28 октомври 1998 г., *Сборник* 1998-VIII, стр. 2298-2299, абзаци 144-150 [*Assenov et autres c. Bulgarie*, arrêt du 28 octobre 1998, *Recueil* 1998-VIII, pp. 2298-2299, §§ 144-150]). Ето защо, Съдът счита, че поради неосигурената възможност за заинтересованото лице да се яви лично по време на инстанцията, чийто изход е бил определящ, за да продължи прилагането спрямо него на

мярката за неотклонение „задържане под стража”, в конкретния случай не е било осигурено зачитането на гаранциите по член 5, § 4.

45. От друга страна, Съдът отбелязва, че разглеждането на жалбите на жалбоподателя е било забавено на няколко пъти. В частност е видно, че заинтересованото лице не е било уведомено за решението по въззивната жалба, подадена от него на 3 декември 1998 г., преди м. април 1999 г., т.е. четири месеца по-късно. Освен това, молбата за промяна на мярката за неотклонение, подадена на 15 септември 1999 г., е била разгледана едва четиридесет и един дена по-късно – на 27 октомври 1999 г. Ето защо, Съдът счита, че тези жалби не са били разгледани „в кратък срок”, противно на изискването на член 5, § 4.

46. От горното следва, че в случая е налице нарушение на член 5, § 4 от конвенцията.

III. ПО ОТНОШЕНИЕ НА ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ЧЛЕН 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

47. По смисъла на член 41 от конвенцията,

„Ако Съдът установи, че е имало нарушение на конвенцията или на протоколите към нея и ако вътрешното право на Високодоговарящата страна допуска само частичното обезщетение за последиците от това нарушение, Съдът присъжда, ако това е необходимо, справедливо удовлетворение на потърпевщата страна.”

A. Вреди

48. Жалбоподателят претендира обезщетение в размер на 15 000 евро за претърпените от него неимуществени вреди.

49. Правителството счита, че претенците на жалбоподателя са прекомерно завишени и че присъдената на това основание сума би трябвало да бъде съобразена с практиката на Съда по сходни български дела.

50. Жалбоподателят възразява с аргумента, че жизненият стандарт в България значително се е повишил през последните години, което би оправдало една по-голяма компенсация.

51. Като взе предвид целия наличен доказателствен материал и като отсъди по справедливост, съобразно изискването на член 41 от конвенцията, Съдът счита, че е уместно да присъди на жалбоподателя 2 000 евро за претърпените неимуществени вреди, заедно с евентуалния дължим размер под формата на данък върху тази сума.

Б. Съдебни разноски

52. Жалбоподателят претендира също разноски по делото пред националните съдилища и пред Съда в общ размер от 2 796 евро, 2 715 евро от които – за адвокатски хонорар и 81 евро – за пощенски, канцеларски и преводачески разноски. Той представя договор за хонорари и отчет за почасовото разпределение на работата, извършена от неговия адвокат, а също и разходооправдателни фактури. Той отправя искане присъдената сума за съдебни разноски да бъде непосредствено изплатена на неговия адвокат.

53. Правителството изтъква, че жалбоподателят не е представил фактури за претендираните от него разходи, с изключение на пощенските разходи. В отговор на това, жалбоподателят предостави липсващите фактури.

54. Съдът припомня, че съгласно неговата практика съдебните разноски на жалбоподателя подлежат на възстановяване единствено доколкото е доказано, че същите са направени действително и по необходимост, както и че са разумни в количествено отношение. В конкретния случай, като държи сметка за всички налични данни и споменатите по-горе критерии, Съдът счита за уместно да присъди на жалбоподателя сумата от 2 000 евро за всички разноски по делото, заедно с евентуалния дължим размер под формата на данък върху тази сума.

В. Лихва за забава

55. Съдът счита за уместно лихвата за забава да се изчислява на основата на пределната ставка по заеми на Европейската централна банка, към която се добавят три процентни пункта.

ПО ТЕЗИ СЪОБРАЖЕНИЯ СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО,

1. *Обявява* жалбата за допустима ;
2. *Приема*, че е налице нарушение на член 5, § 3 от конвенцията ;
3. *Приема*, че е налице нарушение на член 5, § 4 от конвенцията ;
4. *Приема*,
 - а) че държавата-ответник трябва да изплати в срок от три месеца от датата, на която решението стане окончателно в съответствие с разпоредбите на чл. 44, § 2 от конвенцията, следните суми,

присъдени на жалбоподателя, които се изчисляват в български лева по курса, приложим към датата на изплащането им:

- i. 2 000 евро (две хиляди евро) за неимуществени вреди, които следва да се преведат по посочената от жалбоподателя банкова сметка ;
 - ii. 2 000 евро (две хиляди евро) за съдебни разноси, които следва да се преведат по посочената от адвоката на жалбоподателя банкова сметка в България;
 - iii. данъците, които евентуално се начисляват върху посочените суми;
- б) че, от изтичането на горепосочения срок до изплащането на определените суми, върху тях ще се начислява проста лихва, равна на приложимата през този период пределна ставка по заеми на Европейската централна банка, увеличена с три процентни пункта;

5. *Отхвърля* остатъка от претенцията за справедливо обезщетение.

Съставено на френски език и писмено съобщено на 20 октомври 2005 г., в съответствие с член 77, алинеи 2 и 3 от Правилника на Съда.

Сьорен Нилсен
Секретар

Кристос Розакис
Председател